

VIBRACIÓ

Setmanari Catalanista Republicà

Els que diuen que la autonomia quebranta la soberania, no pensen que el sotmetre l'Estatut a les Corts és l'affirmació màxima de l'unitat estatal i la més profunda garantia de la solidaritat hispànica

ANX I

GIBONA, 21 MAIG DE 1932.

NÚM. 16

El baluard del recel

En un aspecte ben ostensible, els discursos de Maura i de Sánchez Roman s'assemblen com una gota d'aigua a una altra gota d'aigua: en recollir un estat latent de l'esperit anacronístic castellà. Ho explicarem.

Espanya ha estat creada sota el signe i l'esperit de Castella; això és indiscutible. En ple segle XVII ja es volia sotmetre tots els pobles peninsulars a les lleis i a la llengua de Castella. El geni castellà, en tants conceptes admirable, ha estat rector del pensament i de l'acció de la col·lectivitat estatal des del segle XVI.

Seria difícil d'averiguar, o almenys ens portaria ara molt lluny del nostre propòsit, la raó causal del recel que ha demostrat sempre tenir el temperament castellà a través de la història. Aquest recel pot ésser fill de la suspicàcia, de la por, de l'afany d'imperialisme, de l'urc tan connatural a la raça. No importa l'origen; ara solament els efectes ens interessen.

Maura i Sánchez Roman, dos temperaments, dues mentalitats polítiques, dos exemplars de la raça, han basat llur impugnació de l'Estatut, en el recel, en aquell recel clàssic castellà que s'ha traduït pràcticament en una singular constitució de l'Estat i en una singular manera de concebir la política.

Fixem-nos en un detall, que en altres ordres de coses no és un detall. La màquina burocràtica, que, com ahir el militarisme, ofega i agosta les més espontànies i fresques actuacions ciutadanes, si és tan complicada i tan inútilment recarregada, és perquè l'ha concebuda i l'ha infantada un esperit prenyat de recel. L'Estat s'eregeix en autarca; tergiversa la funció de servir el país, per a fer-se servir pel mateix; acumula funcionaris en un servei perquè, recelosos, vigilin l'acumulació de funcionaris d'un servei immediat. Aneu a les oficines de la Hisenda Pública i comprendreu l'enorme enfarfec burocràtic que complica, per a millor controlar-la, la funció.

Si l'esperit castellà recela de l'home, com voleu que no receli d'un poble, si el seu recel és congènit?

Recela en primer terme, perquè un temperament suspicax a més de recelós, és zelós. El temor de veure minvar o el temor de perdre el que posseeix, li fa extremar l'afany i la precaució per a mantenir-ne la integritat de possessió; li dona un cert sentit paranoic o mania persecutòria; li enterboleix el sentit de les coses quan no s'ajusten a les directrius de la seva idiosincràcia o a les exigències del seu sub-conscient. Si al zel s'hi ajunta l'urc, típica característica del temperament castellà, aleshores comprendreu millor que sigui marca genuïna de l'esperit castellà aquell estat constant de recel.

En segon terme, el tret de caràcter

que examinem, s'exacerba quan, amb raó o sense, Castella o els castellans temen no ja caure en els perills d'una funció mal acomplida, sinó que temen una pèrdua de la seva primàcia o una espurgada en la intangibilitat dels atributs i prerrogatives. Castella sap i sent a Catalunya diferent, i això sol la treu de pollaguera, però es resigna si Catalunya no assimilada, és sotmesa. L'Espanya monàrquica convertia la resignació en odi i en mal humor, com a element compensador del disgust de no haver pogut reduir Catalunya a una sola llengua i a un sol temperament.

La superació d'aquest estat de coses, no podia venir si no era en un moment excepcional, en què s'opera una transformació, en què impera un ambient de llibertat, en què hi ha un afany de rectificar un passat tan nefast com injust. Maura i Sánchez Roman, són els exponents d'un intent de superació frustrat, o millor encara, d'una tentativa de superació. Per això encara recelen, per això encara acumulen suspicàcies per a oposar-se a l'exercici dels drets de Catalunya, ja que no poden oposar-se al principi d'aquells drets.

El guany és notori. Ja ningú no gosa oposar-se a l'autonomia catalana en teoria; ja tothom declara el nostre fet diferencial — Ortega i Gasset el valora en tota la seva intensitat —; ja ningú no regateja l'expressió de la voluntat del nostre poble.

Entrem a matisar en l'ordre dels fets. Són lluny els dies en què un cap del govern declarava en plenes Corts que "sobre el hecho catalán, ni el diálogo"; són lluny els dies en què les milloques del Congrés i del Senat a les ordres del monarca i les oligarquies que el recolzaven, expellien llur histèricisme patriòtic contra Catalunya.

Els recels s'esvairan, n'estem segurs, i això facilitarà la política del "conllevarnos".

J. DE CAMPS I ARBOIX

Escriuen de Celrà

A Celrà hi abunden els "jabalies". Fa dos o tres dies aquestes bestioles salvatges, proveïdes de diverses ferramentes varen anar a tallar uns plàntans que feia dos anys l'Ajuntament havia fet plantar per urbanitzar una zona molt abandonada del poble.

S'ha passat la corresponent denúncia al jutjat de Celrà per aclarir el fet i conèixer els autors. És lamentable que gent de poca cultura confonguin la llibertat amb el llibertinatge. Es de doldre que hi hagi covarts que en lloc de donar la cara, aprofitin les nits per tallar plantes i passar fulles firmades "Comitè pro poble".

Els pobles no es forgen així.

Corresponsal

DEL MITING REGIONALISTA

Els regionalistes gironins poden apuntar-se un bon èxit de públic diumenge passat. Adversaris lleals, no ens plauen els desprestigiats subterfugis de regatejar la realitat que entra per tots els ulls.

Ens plau més aquest resultat que no pas l'assoliment dels carlins dies abans. La "Lliga" amb totes les seves tares, no és per la política del país i més per la política catalana un fet inversemblant de regressió i de barbàrie, com representa la ideologia i el tarannar típicament carlí.

Però si l'èxit de públic corona els esforços dels organitzadors de la propaganda de l'acte, no sembla segons dita de testimonis imparcials, que el contingut intern dels discursos pronunciat correspongués a l'interès del públic.

No sols l'exposició fou en to menor, sinó que la falla dialèctica fou remarcable, i és que la posició de la "Lliga", sota l'ègida de Ventosa i Calvell, és difícil de defensar perquè és extraordinàriament vulnerable.

Estelrich, per retreure's l'espina, impugnà el pacte de Sant Sebastià, titllant-lo de principal obstacle per l'Estatut. L'argument i el punt de vista, l'exposà recentment en la conferència de la Sala Mozart, de Barcelona, i recolza en un pur sofisma. A San Sebastián, convingué una acció republicana, que reeixí abastament, i es possibilità l'Estatut que avui es discuteix. Sense el que es convingué en la famosa reunió, el plet de Catalunya a les Constituents s'haguera hagut de plantejar orfe d'una realitat jurídico-política feta carn, amb tots els inconvenients d'un debat empíric, sentimental i acadèmic, molt distint del to que té ara el debat que es desenrotlla al parlament.

Notem, per fi, que les idees més aplaudides foren les de més franc catalanisme; les evocacions de Cambó i els atacs a l'obra de govern republicana.

LEBRUN I CULERA

Se'ns assegura que M. Lebrun, el novell president de la República francesa, pertany a una família que sojornà molt de temps a Culera.

Sembla que algun avantpassat de M. Lebrun s'expatrià en ocasió d'alguna commoció política francesa, segurament la Gran Revolució, establint-se amb la seva família a Culera, petita localitat fronterera. Poetitzant-ne la causa diríem que fou per a tenir en l'exili, sota l'escudat el benamat terror de la Pàtria.

Molt de temps, sembla, que la família Lebrun residí en el vilatge emporfanat, on vegé llum algun o alguns Lebrun, qui sap si el pare d'el President.

Tal com ens ho han contat ho contem. Les notícies són, com es veu, escasses i vagues, però les havem volgut acollir per llençar-les a la puer-hi en aquesta referència, no semblant en provatura de fortuna.

Escatir el què de veritat pugui habla cosa difícil.

Els erudits, i en especial Carles Ra-

La premsa comarcal

Tot sovint, surt a les planes dels diaris, elogis de la premsa comarcal.

Els que tenim el domicili a cent quilòmetres de Barcelona i estem obligats — per les nostres condicions psicològiques — a viure el moviment dels diaris comarcals, esguardem amb escepticisme aquests elogis que no són altra cosa que mirallets per acabar d'enganyar els que tenen a les seves mans la direcció d'aquests diaris que volen ésser els portaveus de llurs respectives comarques.

La premsa comarcal, si la comparem amb alguns anys enrera, ha guanyat força, sobretot gramaticalment i també — ho consignem amb joia —, ha aconseguit desempellar-se d'aquest bilingüisme antipàtic a que tan afició-nats estaven, però això sol, no és prou per a fer-ne els elogis que hem esmentat; aquesta petita evolució ha estat imposada per les circumstàncies que han obligat als seus directors a marxar al mateix compàs que la vida ciutadana.

Si compareu els diaris actuals, amb els de 20 anys enrera, constatareu que tenen encara el mateix defecte capital: la manca d'informació.

I és que la majoria de diaris són fets per un parell de senyors que els sembla que per fer un diari, n'hi ha prou retallant un parell d'articles d'altres col·legues, publicar les gazetilles de

Governació i Ajuntament i posar-hi les notes de les entitats que, de tant en tant, lliuren a la premsa.

Mantes vegades hem constatat el fet que els periòdics barcelonins han portat informacions d'una comarca, uns dies abans que els periòdics locals.

Es un fet que constatem amb pena, però ens plau acusar-lo, no amb sentit derrotista, sinó reclamant-ne l'esmena, perquè es dona el cas paradoxic que, per comptes d'ésser la premsa comarcal la que dugui a la premsa barcelonina el neguit dels seus problemes locals, el fet és al revés pagant-ne el públic les conseqüències.

Els diaris comarcals, han confós un diari amb un setmanari.

Bé està que els setmanaris solament facin doctrina i crítica, però la premsa diària ha de fer molt més. Hi té el deure i s'hi va jugant el prestigi, si és que molts no el tenen perdut ja.

Cal informació. El diari viu solament un dia, per tant la seva missió capital és la informació, quedant rrassegat a segon terme, la crítica, doctrina, etc.

Fer altrament, és vegetar i fer anys acusant una manca de sentit periodístic lamentable o una manca de suficiència que solament pot endegar-la un canvi de direcció o de negoci.

LLUIS BOTA I VILLÀ

La setmana

"ELS ESPECIALS"

Girona ha tributat un just homenatge a la persona del senyor Narcís Xifra i Masmitjà, savi enginyer, introductor a Espanya de diversos aparells i màquines d'electricitat i cate-dràtic model que durant molts anys explicà matemàtiques a l'avui Liceu de Girona.

L'homenatge fou un acte senzill, però amarat de devoció vers l'il·lustre home de ciència.

Miquel de Palol li oferí l'homenatge en nom de la ciutat. Carles Rahola estudià l'home. Antoni d'España recordà al catedràtic i pedagog amb la intensa emoció que únicament pot fer-ho un deixeble. Jaume Martorell ens contà amb minuciositat la vida científica del senyor Xifra i Masmitjà. El senyor Claudi Ametlla clogué l'acte amb sentides paraules i altres consideracions sobre el futur ambient cultural de la República. Finalment l'homenatjat, amb aquella veu que és reflex de la seva bonhomia i humilitat, ens digué que ell no havia fet res, únicament aportar al nostre món nous elements per a incorporar-se a la corrent del progrés i de les ciències.

Potser si que la part més reeixida de les activitats del senyor Xifra sigui aquest aspecte purament tècnic. Però nosaltres que tenim la satisfac-

ció d'ésser deixebles d'ell, no sabriem pas comprendre que cap altre activitat del senyor Xifra pogués compararse a la seva tasca docent. Ell era el pedagog que dominava l'atenció dels alumnes; era el graduador perfecte que dosificava les dificultats d'aquelles ciències d'acord amb la capacitat del deixeble. Era l'home d'explicació senzilla i interessant; les seves preguntes eren palanques que removien la imaginació del deixeble... Però, sobretot, com hem dit al principi, era un pedagog; ell limitava les explicacions a les assignatures que li eren confiades; però l'exemple i els procediments eren els factors més estimables de la seva tasca, perquè eren fonaments pel caràcter dels seus deixebles.

La rapidesa de determinació que exigien les seves fugaces preguntes dirigides amb la senyal d'un dit que ràpidament passava sobre els ulls dels alumnes, eren el millor conreu per a assolir vivesa en les concepcions i fermesa en les respostes.

Però el què amb més plaer recordem, eren els cèlebres problemes "especials", espècie de curses matemàtiques contra rellotge. Tots els alumnes havíem de resoldre un problema amb un nombre de minuts reduïssim i determinat. Ell, rellotge en mà, anunciava febrilment: manquen tants segons, ara trenta, ara vint, etc... i

Llegiu i propagueu VIBRACIÓ

El nostre casal

Per fi, després d'uns mesos de viure les hores inacabables d'unes obres que s'eternitzaven, tenim el nostre Casal gairebé a punt de rebre els nostres companys i a tots aquells simpatitzants, que, amb la vida dispersa, nostra entitat no havia pogut aplegar.

Escrivim aquestes lletres, sota la viva emoció d'una fita assolida i una fita que serà la pedra clau de la nostra vitalitat i que esperonará a tots els que senten els nostres dalers de catalanitat, liberalitat i democràcia i els farà sumar el seu esforç al nostre, per tal de que el Casal s'enlairi amb una puixança plena i robusta prometedora d'un pròxim futur brillantíssim.

Dintre el nostre Casal, entre la tertúlia diària i la festa setmanal, ens trobarem aplegats i conviurem els mateixos neguits, tots aquells que sentim les responsabilitats dels actes realitzats i dels que han de realitzar-se.

Amb la convivència, les nostres idees trobaran nous reforços que reffermaran les nostres conviccions.

Amb la convivència, la germanor és consolidada i bategarà a l'unison, fent-nos treballar amb la fe i l'amor que dona l'obrar just i profitosament per la pàtria.

I així com l'adagi popular diu "Pel juny la falç al puny", nosaltres podem dir que pel juny també tindrem la falç al puny en forma de Casal i que amb ell segarem de soca arrel les petites passions personalistes, — si és que la disgregació aparent del nostre partit n'ha fomentat per la manca de convivència—, i les fondrem en una sola voluntat en ofrena de l'ideal comú. — B.

NO ES QÜESTIÓ DE BON GOVERN NI D'ADMINISTRACIÓ; NO ES QÜESTIÓ DE LLIBERTAT NI D'IGUALTAT; NO ES QÜESTIÓ DE PROGRÉS NI DE TRADICIÓ: ES QÜESTIÓ DE PÀTRIA.
(Prat de la Ribera)

un prou! final suspenia els llapis. Aleshores, els que ocupaven els extrems del banc recollien els problemes resolts o no, i en un dir amén tots els papers s'entregaven a un company que feia de jutge.

Penseu un moment i calculeu el valor d'aquests exercicis. Adhuc de provenir d'un pla metòdic que sempre deu presidir les activitats dels homes, els "especials" ens feien habitar a realitzar una obra (un problema) en un temps determinat.

Avui que estem tan acostumats a veure homes que tot ocupant càrrecs de gran responsabilitat, es passen el temps sense realitzar cap obra; avui que encara hi ha homes enlairats a altes distincions que divaguen i no tenen un programa d'actuació definida, trobem en falta aquell temperament que inculcava el senyor Xifra: obrar, actuar, treballar, contestar bé precisament i ràpidament.

Es per això que al nostre entendre la figura del senyor Xifra pedagog, deuria ésser recordada amb la de l'enginyer. Són molts els homes que s'han distingit en el camp de les ciències. Però són pocs els que han sabut agermanar la ciència amb una vida exemplar i amb un temperament de forjadors de veritables homes. No cal dir que **VIBRACIÓ** s'adhereix a l'homenatge. Que per molts anys poguem conviure amb l'home model de savis, de mestres i de ciutadans.

K.

Partit Catalanista Republicà

MITING A CELRÀ

En aquest poble del veïnatge de Girona, tingué lloc diumenge passat el miting amb què el "Foment Catalanista Republicà", recentment constituït, inaugurava la seva vida política.

A les 4 de la tarda començà l'acte, ben ple l'ample saló d'espectacles de l'"Ateneu Celranenc", on s'establí la entitat organitzadora del miting. Presidí el doctor Joan Romagós, que presentà als celranencs la novella entitat i els oradors.

El senyor Josep Maria Pla Dalmau, en vibrants paràgrafs que foren molt aplaudits va assenyalar els mereixements contrets pel P. C. R. per Catalunya i la República; es mmatisà de liberalisme el catalanisme i demostrà l'encert d'aquesta tàctica que culmina sortosament amb la intel·ligència establerta amb els sectors de la democràcia espanyola en diverses ocasions.

El senyor Lluís G. Franquesa, exposà amb paraula fàcil interessants punts de vista en relació a l'Estatut i posà de relleu que solament un règim comprensiu que visqués amb rels profundes posades en la consciència popular amara de liberalisme i ànsies de renovació podia estructurar una fórmula que fos solució del nostre problema de llibertat. Com el senyor Pla, escoltà al final una afectuosa ovació.

El senyor Camps i Arboix precisà que el P. C. R. estava lliure respecte al poble del pecat d'enganyar-lo. Digué que a petició dels amics celranencs tractaria del problema de la terra i exposaria les solucions liberals al mateix.

Dissertà sobre els conceptes del dret de propietat, defensant la funció social de la mateixa enfront de les tendències feudals i collectivistes. Es referí al plantejament del problema de la terra a Catalunya, i singularment a Girona, on l'accentuada divisió de la propietat, la no existència de l'obrè del camp i la situació en general benestant de la pagesia, facilitava la solució de reforma, que seguint les tendències actuals, havia d'implantar-se. Després d'una exposició del sentit liberal que havia influït en l'estructura jurídica i social de la Catalunya del passat, exposà que les reformes havien d'ésser culturals o d'ensenyament, de cooperació d'Estat i de garantia, senyalant amb precisió l'índex que a cada un d'aquest ordre de matèries corresponia.

El públic que seguí atentíssimament el discurs del senyor Camps i Arboix, aplaudint-lo en diverses passatges del mateix, li dedicà en acabar una forta ovació.

L'èxit assolit per aquest acte inaugural pel "Foment Catalanista Republicà" de Celrà, ha fet concebir als seus components moltes esperances i propòsits d'organitzar altres actes públics.

TOMAS I PIERA A SANTA COLOMA

Demà diumenge, a les tres de la tarda, l'infadigable propagandista senyor Josep Tomás i Piera, del Consell directiu del Partit Catalanista Republicà, donarà una conferència a l'Ateneu Republicà de Santa Coloma, organitzada pels catalanistes republicans de la ciutat selvatana sobre el tema "Catalanisme i Federalisme".

MITING INAUGURAL D'ACCIÓ CATALANA REPUBLICANA DE SANT HILARI SACALM

A les cinc de la tarda de demà diumenge, tindrà lloc l'acte inaugural de la vida política de la novella entitat "Acció Catalana Republicana", amb un miting en el que faran ús de la paraula els senyors Lluís G. Franquesa, Paulí Geli, Joaquim de Camps i Arboix i Josep Tomás i Piera.

L'acte ha desvetllat expectació general i gran entusiasme entre els prestigiosos adherits al P. C. R. de Sant Hilari.

hola, especialitzat en el tema, poden treure de la veritat esplendor i llum.

ALBORNOZ A GIRONA

Blanes en festa major rebé l'il·lustre ministre de Justícia, abans de Foment, del Govern de la República, senyor Alvaro de Albornoz. Es tractava de festejar el ministre que resolgué el vell plet de l'acabament del port de la xamosa vila marina, de positius avantatges per la petita navegació. Dos milions de pessetes cauran, com plogudes del cel, sobre Blanes; que per molts anys.

Albornoz, féu un bon discurs al poble blancenc, éssent de remarcar la comprensió i la cordialitat del ministre en tractar la qüestió catalana. Quan un home de la monarquia haguera usat aital llenguatge, en el moment que els fets havien de refrenar-lo en un futur immediat?

Albornoz a Girona, després de visitar l'Ajuntament i dir al poble unes paraules de salutació, va visitar la ciutat monumental, particularment la Catedral i el seu tresor artístic. Fou rebut i acompanyat per dos capitulars.

Lacte del ministre sorprenéu tots els senyors de dreta i d'esquerra. No ha sorprès, però, a cap bon liberal. Remarquem el fet perquè d'un temps ençà s'observa un equilibri i una comprensió en aquest ordre de coses, que no haguera estat admes per uns i altres uns mesos enrera.

Cal pensar que la llibertat feta de civisme regnarà en els nostres costums, solament quan l'exercici de la llibertat sigui un acte natural i normal.

MILITARISME

L'atemptat militarista contra Inukai, president del Govern del Japó, ha causat emoció enorme en el país i ha desvetllat l'atenció del món enter. Els autors del crim polític són partidaris d'una dictadura militar. No saben el que es fan, i si no que ens ho preguntin a nosaltres.

Quan l'exèrcit es surt de la seva missió específica i vol portar el seu esperit a les esferes de la governació dels pobles, és que en aquest hi ha quelcom que, éssent base de la ciutadania, ha fet sorollosa fallida. És el fenomen signe inequívoc de descomposició i senyal de desballestament.

El militarisme acostuma a ésser l'imperi de l'autocràcia, la quintaessència de l'autocràcia. Si impera i agafa les regnes del govern, és que l'esperit cívic ha fet crisi per molt de temps sense esperances de reacció o és que es pressent aquesta per a reivindicar els drets del poble que la dictadura militar ofega i oprimeix.

Desitgem, per sentit humà de solidaritat, que el moviment nipó sigui anorreat; sinó ho és, desitgem al Japó que a no tardar, tregui lligó de l'escarment, i s'expolsi del damunt una dictadura, que en subvertir les coses normals, pot ressuscitar la civilitat redimida a l'impuls i com a resultat d'una experiència dolorosa.

"CONLLEVAR"

L'il·lustre mestre Ortega i Gasset ha fet un discurs sobre el problema català, més que no pas sobre l'Estatut. La peça oratòria fou a l'algada que es presumia, donada la qualitat de l'orador.

Remarquem que Ortega i Gasset, tot planyent-se que hi hagi el fet diferencial català, l'ha reconegut com una realitat viva. En tant ho és, que ell creu que no es podrà resoldre i que l'única manera de tractar-lo és amb l'ús d'una terapèutica interina sempre que sigui prou apta per a permetre que ens suportem sense entrar en xoc. La parauleta amb què ha exposat aquest principi, aquell "conllevar", és prou entenedora i correspon

Les Arts vistes per VIBRACIÓ

ATENEU DE GIRONA

Dissabte passat, al vespre, tingué lloc a l'Ateneu, l'anunciada conferència "Ambient i Art" a càrrec del jove literat Joan J. Griñó.

El reduït però selecte auditori que escoltava atentament l'autoritzada paraula de Griñó, en sortí força complagut.

Publiquem a continuació un fragment de la dita dissertació:

"Ambient i art, els dos punts sobre els quals pot fer-se girar tota una vida. En la realitat prenen mantes vegades noms que amaguen ben bé el concepte conscient del seu contingut. Matèria i esperit, realitat i fantasia, carn i amor, cos i ànima, no són en el fons altra cosa que aspectes d'aquests elements bàsics. Si em permeteu la imatge, diré d'ells que són com cristallets ben tallats on la llum es reflexa de colors diferents.

Però tot té una causa originària dins la qual deu cercar-se la raó del seu éser. És l'art una qualitat espontània inherent a la condició humana?... Segons les més noves teories dels crítics i artistes d'avanguardia, aquesta interrogació sols admet una resposta afirmativa; d'altra manera resulta inexplicable la prioritat que concedeixen a l'art sobre la natura. No és l'art el que imita la vida, sinó la vida la que imita i es sotmet a l'art, diuen. Cocteau en el seu llibre "Opio" parla extensament de la procedència de l'art sobre la realitat. Ernest Giménez Caballero estudià des de la Gasetta Literària el fet de precedir "el arrastre de curas" realitzat per Buñuel en "Un chien andalou" a la realitat espanyola de fa poc menys d'un any.

El mateix Ernest Giménez Caballero aportà al memorial d'exemples demostratius dos descobriments documentals sobre el que l'art pot provocar fins en la política. Em plaurà de transcriure'ls:

En "L'âge d'or", film realitzat per Buñuel hi ha aquestes dues imatges:
1.ª Un home de poble, amb una escopeta, acarona un nen del veïnat. Es posa a fer una cigarreta. L'infant, juguinejant li llença el tabac i apreta a córrer. L'home, irritat, lliurat al seu instint de repressió per la falta inconscient de l'infant, li dispara un tret.

A fins de Setembre els diaris portaven la següent notícia: Guadalajara. Comuniquen del poble de Guajar que els camperols sindicalistes s'agruparen armats d'escopetes a les rodalies del poble per tal de privar que els altres sortissin al treball. Sols intentà sortir un infant de dotze anys que el seu pare envià a segar herba pel bestiar. Un sindicalista engegà un tret sobre la criatura deixant-la ferida.ció realitzada per els sindicalistes. El cle de l'infant que protestaren de l'acLLavors es presentaren el pare i l'on-mateix que havia disparat la primera bala féu un altre dispar i matà l'infant.

2.ª En el predit film un individu que havia estat fins llavors un heroi de la Beneficència pública, es troba amb un vell en una acera, i és tal la repulsió que sent per aquesta vida ja inútil, que li venta un cop de peu al ventre i el deixa ben mal parat.

A fins d'estiu de 1931, un diari de Madrid, "La Voz", dugué la següent notícia:

Granada.— El vell Miquel Castillo Garcia es va quedar dormint al portal de la seva casa al carrer Ample de Caputxins. Uns desconeguts li humitgaren la roba amb benzina i li calaren foc. El pobre vell es va despertar voltat de flames. Ràpidament traslladat a l'hospital, els metges certificaren el seu greu estat. Signora qui poden ésser els autors de tal acte.

Fins aquí he citat dues proves aportades per Giménez Caballero. Ara recordaré un fet recent que demostrarà palpablement l'anterioritat de l'art al fet real, dins un aspecte completament distint: l'amor.

Goethe, en la seva obra "Les desventures de Werther", traduïda al català amb encert remarcable per Joan Alavedra i publicada per la "Llibreria Catalònia" que s'ha proposat en

iniciar la edició de la "Biblioteca Univers" oferir al llegidor una sèrie de volums de valor innegable a l'abast de totes les butxaques, Goethe, resol el conflicte plantejat entre Lota, Albert i Werther, amb el suïcidi d'aquests.

En el "Romeu i Julieta" la mort els uneix per a sempre, igual que els llegendaris "Amantes de Teruel" que Joan Eugeni Hartzenbusch, el madrileny de cognom estranger, va dur al teatre amb els seus versos cansats i buids.

També dins la literatura castellana hi ha el cas de suïcidi per amor en l'obra dubtosament atribuïda a Ferran de Rojas, anomenada "Tragicomedia de Calixto y Melibea", més coneguda per "La Celestina" obra que honora les lletres hispàniques amb la fluïdesa i transparència del seu llenguatge i la interessant i accidentada composició d'argument.

Queda ben probat que dins la Literatura, l'art, hi ha casos diversos on l'amor induïx els personatges a finir amb la seva vida.

A la realitat actual podríem fer cita d'exemples i exemples de suïcides que arriben a tal determinació impulsats per un sentiment afectiu sempre influenciat per l'art. El suïcida espera a deixar un record del seu trànsit. Moltes vegades si coneguessin la indiferència amb què el món passa davant el seu sacrifici, el suïcida no hauria passat d'ésser mental.

Però de tots els successos recents que la premsa ha divulgat, el que més puresa es manifesta sota la influència artística és el següent:

A Barcelona, farà dos mesos o dos mesos i mig, morí una bona dona, muller de cert empleat que amb el seu sou tenia lo suficient per a dur un bon viure. L'home, en veure morta la seva companya, escriví una carta al jutge, es tombà al llit i d'un tret va atravesar-se el cor. En la carta al jutge donava ordres per a l'enterrament, que havia de ser modest. La muller al davant, ell darrera, i damunt la caixa de la que fou sa esposa, aquí vé la part còmica de la tragèdia, manava que es colloqués una grossa corona de flors amb una cinta on es llegís: "Del que te quiso en vida y te sikue en la muerte".

Certament, aquest home obrà influït per una força dramàtica que l'obligà a fer patetisme. La vida reflexa un cop més el que abans havia creat l'art.

Enfront d'aquesta teoria que posposa la natura a l'art, s'alça el crític tradicionalista dels qui la veuen com origen de tot sentiment estètic.

Certament el fet d'existir innombrables produccions artístiques que segueixen pas a pas el model de la natura és prou per a fonamentar avui la seguretat de tot aquest sistema.

Goethe, el colós de Weimar, afirmava parlant de la natura que "només ella és infintament rica, només ella fa grans artistes". I encara afegia: tota regla, digui's el que es vulgui, destrueix el ver sentiment de la natura i la seva veritable expressió...

Però heus aci una paradoxa inquietant:

Situem-nos per un moment dins el més intransigent credo cristià. Allí hi trobarem la part més nombrosa dels teoritzants tradicionalistes que, com Goethe, aprecien déu únic del art la natura. Goethe, home sense religió, capaç de capir tot el d'aquest món menys dues coses: L'heroe i el sant, com diu el polígraf espanyol Marcellí Menéndez Pelayo, arribà a aquests concepte per l'entusiasme que els que viuen a ciutat senten vers el camp: Un entusiasme un tant complicat que els fa imaginar paisatges impossibles. Goethe, lligat pels seus afers a la vida ciutadana, trobà la solució per a unir la ciutat i el camp: a Weimar es fa fer un jardí, un jardí traçat sobre el dibuix hàbil de la seva mà, i ell que pensa inspirar-se amb la natura, fa art, fa un jardí, movent al seu caprici els elements que la realitat li ofereix. Aquesta natura artificial que l'art de Goethe va construir explica — digué fa poc un poeta català — moltes de les coses de la poesia i de la vida seva; és com si dignéssim la casa de camp del seu esperit (Josep M. de Sagarra, "Jardins" Mirador, 7 d'abril de 1932, núm. 166). Però tornem a la idea; he dit, i crec estar en el cert, que la part més not-

U

U

U

Les joventuts en els pobles

Catalunya serà el que els pobles li donin. L'activitat desplegada des de la data memorable del 14 d'abril, ha desvetllat les idees, les energies endormiscades de moltes i moltes agrupacions i individualitats agrupades entorn de les joventuts de tots els pobles de la nostra terra.

La vida dels homes com dels pobles evoluciona constantment en sentit progressiu; hi ha un fet conclouent, que, tot i ésser existent, no el volen reconèixer, barrant-li el pas, aquests esperits mesquins, que frueixen encara d'una consideració o posició política que les circumstàncies passades fins el 14 d'abril de l'any passat, les hi ofren daren.

En els pobles, més que a les ciutats, existeix aquesta força política amagada, però vivent, que entorpeix la marxa ascendent d'un altra força nova, neixent, valenta i sincera que rutila pels àmbits locals, destruint amb fermesa, el maquinisme revellat i inadequat, com a sistema, de les institucions comandades per esperits absolutistes, per homes incomprensius o antidemòcrates.

Avui les joventuts de la nostra terra senten vivament l'afany de renovació dels pobles, volen que Catalunya sigui aquell poble conscient dels seus destins culturals i progressius, on altres pobles germans puguin emmular-se; volen que la nostra terra sigui sol de llibertat, d'amor i de pau.

Manca, però, una preparació metòdica, cultural i política en l'ànima de les joventuts vilatanes; careixent d'aquesta preparació la renovació serà incompleta i sumament impossible.

En els pobles (parlant en general) no hi actua encara el corrent democràtic de l'hora que vivim; i no hi ha entrat perquè les joventuts no estan encara preparades; o més clar: les joventuts es mouen insensiblement en el cercle viciós de la incomprensió que crea l'absolutisme, no saben o no poden sortir d'aquest cercle a causa de romandre en la foscor de la passivitat, i en l'allunyament de llur actuació.

Cal doncs, que la preparació democràtica de la política entri a dolls en els esperits dels joves; cal doncs, treure les nostres joventuts del cercle viciós, mogut per la força absolutista dels homes que no entenen prou l'hora que vivim.

Catalans!! Joventuts!! Per Catalunya, comencem la nostra tasca en els pobles. Del cor dels pobles en forjarem la nova ànima de Catalunya. Ara arriba l'hora solemne de l'Estatut; la nostra terra viurà una nova vida, si aquesta nova vida sorgeix de l'esperit cordial, sincer, lliure i generós de les joventuts dels pobles.

T. V. S.

"Jo no he estat mai catalanista..."

"Jo no he estat mai catalanista, però si no ens donen l'Estatut, seré separatista", hem sentit que deia un obrer, aquests últims dies que la premsa, — un sector de premsa cal remarcar-ho, — madrilenya és posava amb aquesta falsa i absurda posició contra Catalunya.

"Jo no he estat mai catalanista..." — digué aquell ciutadà anònim davant les ocasions d'aquesta comparseria periodística, — però el bon ciutadà anònim s'enganyava inconscientment.

S'enganyava, perquè el bon ciutadà obrer creia que ésser catalanista l'obligava a acceptar determinats dogmes, s'obligava a estar enrolat a un determinat partit polític, l'obligava a fer-lo renegar de les seves idees sobre l'obrerisme.

I no és pas això, amic ciutadà obrer, "que mai no has estat catalanista". Ésser catalanista no vol dir altra cosa que sentir el goig íntim d'estimar Catalunya, de sentir el goig espiritual de pensar en català, defugint prejudicis, dissortadament arrelats per les nostres comarques, però que avui van esventant-se per l'impuls purificador de les idees. Ésser catalanista, vol dir estimar totes les coses essencialment nostres, i això, amic ciutadà obrer, ja ho has fet sempre malgrat el munt de demagogia que t'han abocat dintre el cervell.

Ésser catalanista, no vol dir anar contra les reivindicacions obreres; ésser catalanista, no vol dir combregar amb determinats dogmes religiosos; ésser catalanista, amic ciutadà obrer; és el que t'hem dit: estimar Catalunya.

Per això, amic ciutadà anònim, no t'hem cregut quan deies que no havies estat mai catalanista, perquè t'ú sempre has tingut dintre el cor aquell noveau alentador que fa estimar sobre totes les coses, aquelles que són sang de la nostra sang i força del nostre esperit.

Quan uns esperits mesquins vulguin imposar-te uns dogmes religiosos o filosòfics determinats en nom d'un catalanisme integral que ells en tinguin la patent, contesta'ls que llur catalanisme és atrofiat i desplaçat, que per ésser catalanista solament es necessita una cosa i aquesta és la que tu ja tens: amor a Catalunya.

LLUIS D'ARMENTERA

Llibres nous

"Era una dona com les altres", (novella), per Francesc Trabal. Un volum de 190 pàgines. Editorial "Proa". Biblioteca a tot vent".

"Ni amor ni llei". — (Novella) per Joan Gols i Soler. Un volum de 224 pàgines. Administració: Edicions "Proa". Preu: 5 pessetes.

"Els sistemes electorals". — (Elements de dret polític), per A. Rovira i Virgili. Un volum de 120 planes. Editorial "Barcino". Col·lecció Popujar Barcino. Preu 2 pessetes.

"Safo". — (Costums parisencs) d'Alfons Daudet. Traducció de Joan Arús i Colomer. Un volum de 240 pàgines. Editorial "Proa". Biblioteca "A tot vent" (Sèrie estrangera). Preu 3'50 pessetes.

"L'avantguardisme a Catalunya" — (Notes de crítica), per Guillem Diaz-Plaça. Un volum de 176 pàgines. Publicacions de "La Revista". (Director: J. M. López-Picó). Preu: 4 pessetes.

"Nit fantàstica". — De Stefan Zweig. Traducció: Pau Cirera. Un volum de 196 pàgines. Editorial "Proa". Biblioteca "A tot vent" (Sèrie estrangera). Preu: 3'50 pessetes.

en el llenguatge vulgar un xic atrevit a una expressió molt gràfica.

El plany d'Ortega i Gasset, no és nou. A Catalunya s'havia apuntat la tesi diverses vegades. Rovira i Virgili — com trobem a mancar la seva paraula al parlament en aquests moments — ho havia dit anys enrera.

No importa cercar a cada moment la fórmula del suportar-nos; és una cosa factible política i jurídicament parlant. En la dificultat d'una solució definitiva rau l'entranya biològica de la raó i el dret de Catalunya, que són la màxima raó del dret. La bona voluntat d'uns i altres en trobar la fórmula depèn d'un sentit superior de convivència, de comprensió i de civilitat.

Ens plau de remarcar que hem obtingut per l'autoritat del mestre, el reconeixement d'una doble realitat: l'existència de Catalunya com a nació, i la justificació de la tàctica denominada de la concòrdia.

LA VEU DELS TÈCNICS

Quan els tècnics es posen a fer política acostumen a esdevenir un desastre. Tot ho veuen pel cantó d'una dogmàtica professional, que desfoca les perspectives de les coses, empetiteix sovint les qüestions i arriba fins la deshumanització.

El polític que s'hi veu i que sent el pes de la responsabilitat del moment, s'inclina fins a contraccor a donar un Estatut autòmic a Catalunya. Si la cosa anés pels tècnics o professionals en si mateixos, no tindriem esperança d'obtenir ni una ombra d'atribucions.

Saturats de tècnica, els professionals veuen el món a través de llur "mètier" i creuen que ell és el nus gordià de l'univers. Els notaris consideren que si la Generalitat pot nomenar els fedataris catalans s'ha acabat la fe pública; els metges sanitaris consideren que si ens atorguen la sanitat, morirem com mòsques i serem niu de totes les epidèmies; fins els enginyers de munts, qual actuació no excel·leix pas massa, creuen que si ens administrem el règim forestal som gent a l'aigua....

Si els polítics fessin cas d'aitals criteris, l'autonomia estaria ben guardada; no deixarien ni les cues.

VEUS AMIGUES

No tot han d'ésser dicteris contra l'Estatut i anatemes contra Catalunya. Deixem que les Corts i els borbònics s'esbravin....

Demés de la veu amiga de Bello, els federals autèntics que segueixen a Franchy de Roca, fan una bona tasca de propaganda de l'Estatut. Constatem la benèvola simpatia de Guerra del Río en una conferència, i l'adhessió d'un grup asturià expeditor d'un telegrama plè d'afecte al president senyor Macià.

Punt i apart mereix el que ha dit a València el diputat radical-socialista senyor Ferran Valera. Valera — que tenim entès vindrà a dissertar a Girona a no tardar — ha dit aquestes expressives paraules:

"Esa unidad cerrada y arcaica no es española, sino borbónica y austriaca, y es menester reconocer que ese uniformismo político a que se nos quiere obligar en nombre de la unidad de España, no es otra cosa que el borbonismo, no es otra cosa que la monarquía, que quiere perpetuarse en espíritu dentro de España, después de haber perdido la corona... (Ovación clamorosa, que ahoga las palabras del orador)".

Per fi, ens esponjà el cor el document signat per un nodrit estol d'estudiants no catalans de l'Universitat de Barcelona, a favor de que l'ensenyament sigui facultat de Catalunya. Diuen que fan pública la seva opinió per esperit de justícia, per cordialitat i per agraïment.

Així sí que ens entendrem!

AJUNTAMENT

Carnet d'un espectador

Sessió de segona convocatòria, amb assistència dels regidors senyors Dalmáu, Vidal, Busquets Ventura, Julià, Escatllar, Rahola, Colomer, Ribas, Vilarde, Cerezo, Busquets Norat, Valls, Bonmatí, Tomàs, Regàs i Vila Sabater, presidits per l'Alcalde accidental Sr. Miquel de Palol.

En la correspondència i despatx oficial cal esmentar: comunicació de l'Ajuntament de Santa Eugènia donant compte d'haver efectuat un plebiscit amb resultat negatiu a l'agregació d'aquella població a Girona; del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya sobre reglament i disposicions que poden interessar les ordenances municipals; els padrons d'entrades de 'arruatges en cases particulars i canals als carrers; de l'arquitecte municipal donant nota d'haver-se convingut el preu de 2'50 pessetes per metre lineal a pagar els propietaris dels carrers de Fontanilles i Ginesta per les obres de pavimentació de dits carrers.

Hi han tres dictamens d'Hisenda, que s'aproven, concedint parada al Sr. Emili Llausàs, modificant concert a Modest Revuelta i subvenció al Comitè del Centenari Goethe.

S'aproven permisos d'obres i les relacions i comptes.

Es llegeix la proposició del Sr. Dalmáu sobre turisme, que defensa enumerant les avantatges que reportaria a Girona una actuació metòdica de propaganda de les nostres belleses. El Sr. Ribas aplaudeix la iniciativa del Sr. Dalmáu perquè amb ella — diu — es trenca l'estat d'interinitat en què es desenvolupen les qüestions turístiques a Girona; primer, per no tenir resolt el Turisme Espanyol la continuació de l'oficina de Girona, i segon

L'Estatut al Parlament

La discussió de l'Estatut manté viva l'expectació d'Espanya entera. Les sessions de dijous i divendres són d'una importància capdal i d'un contingut de gran tò.

Xirau feu un excel·lent discurs, així també el vell federal senyor Franchy.

Nicolau d'Olwer en son parlament raonà la constitucionalitat de l'Estatut amb una força dialèctica digne del seu talent, que en honorar-nos a tots, honora a Catalunya. L'alta autoritat del senyor Nicolau donà un sentit definitiu a les meditades paraules que pronuncia.

Hurtado, ahir, feu un brillant discurs, demostrant una vegada més la categoria de l'illustre català.

Per fi Lerroux, entre l'expectació general feu un discurs de circumstàncies, que per la seva significació política del cap dels radicals, comentarem amb més espai un altre dia.

Diaris cremats

Els que ja teniem ús de raó quan els cubans es llançaven desesperadament a la lluita contra Espanya per tal d'assolir definitivament la llibertat, recordem que a Madrid es publicava un diari en el qual es concentrava la bills i la incomprensió dels que ataven el poble espanyol i els seus governants a la desfeta. Les campanyes d'aquell periòdic, estúpides i poca soltes, tingueren una influència morbosa damunt les multituds ignares que arribaren a creure les vergonyoses descripcions que des d'aquelles planes els feien: els Estats Units eren una nació de salsitxers, llurs cuirassats eren barques de fusta i els seus soldats, més covards que les rates, fugirien així que veïessin un fusell espanyol. Amb una contumàcia cínica, aquest diari fomentà la guerra entre Espanya i la poderosa nació nord-americana, mentre feia créure al poble que guanyaria amb la sola eficàcia d'un "¡Viva España!" cridat a

perquè l'Atracció de Forasters local no pot emprendre una tasca profitosa pels mitjans esquitats amb què compta. Ofereix la cooperació de la Unió Comercial Detallista i de l'Atracció de Forasters local i espera de la proposició del Sr. Dalmáu profitosa col·lita per a la ciutat.

El Sr. Colomer aplaudeix la proposició i en nom de la Comissió de Foment ofereix portar el dictamen a la sessió vinent, per ésser una iniciativa que plaurà a tots els ciutadans. El Sr. Tomàs creu que sense passar a la Comissió ja es pot aprovar, com així es fa, a proposta de la presidència.

Es llegeix una proposició del Sr. Vidal, que tendeix a perseguir els gossos vagamons. La defensa breument i s'aprova després d'unes intervencions dels senyors Rahola i Busquets Norat.

En els precís i preguntes hem de consignar: un del Sr. Vila Sabater demanant que mort l'ex regidor d'aquesta ciutat Sr. Pere Solà, ciutadà digne i benemerit, s'acordi el condol de la Corporació i així es comuniqui a la família. S'acorda de conformitat.

El Sr. Palol posa en coneixement del Consistori que l'ha visitat el senyor Xifra i Masmitjà per a testimoniar-li el seu agraïment vers l'Ajuntament, per l'homenatge que tingué loc el dimecres passat.

El Sr. Vila Sabater fa una moció per a què passi a la Comissió corresponent, sobre la conveniència de bastir en algun solar dels baluards, un Palau de la Cultura, on poguessin conuiu la Normal, l'Institut, l'Escola de preparació professional, etc. La defensa en un raonat discurs i després d'intervenir-hi els senyors Dalmáu i presidència, es pren en consideració.

I després d'unes paraules del senyor Busquets Ventura i Dalmáu, s'aixeca la sessió.

FRIC

la Porta del Sol. Així, el dia que l'esquadra espanyola era enfonsada a Santiago de Cuba, els madrilenys no s'havien adonat encara de la gravetat de la situació i sortien contents i satisfets d'una cursa de braus quan s'assabentaren del desastre. El diari patrioter seguia, però, llançant inflamades bravates. Al cap de poc, Espanya era esborrada de la llista de nacions amb dominis colonials.

Han passat molts anys i aquell periòdic ha viscut més dies de misèria que d'esplendor, i ha devallat fins un lloc en què gairebé ja no s'escoltava la seva veu. Ha estat precis que es plantegés amb caràcter concret el problema de Catalunya per a que sentís la mateixa pruja de trenta quatre anys enrera. Potser era l'hora de rehabilitar-se. Trobaria encara el mateix ambient entre les multituds espanyoles? Els fets ens han donat la raó. Una gran massa inconscient ha acollit les noves campanyes amb idèntica fruïció. I el diari, mort, miserable, s'ha redreçat i ha tirat milers i milers d'exemplars que havien de servir de menja espiritual als obcecats, als orbs que volen llançar de nou Espanya per un pendent perillós.

L'altra tarda, a la Rambla de Canaletes, de Barcelona, vaig presenciar un curiós espectacle. Una colla de xicots sortien amb un feix de diaris sota l'aixella i en despleguen un com a bandera de combat. Unes lletres vermelles flamejaven l'odi i la rancúnia. Un crit dels venedors assabentava els transeunts de què, en el cor mateix de la nostra gran urbs, se'ns insultava. I uns joves, de sobte, arrabassaven aquells fulls de paper, els amuntaven i els calaven foc. Uns agents de seguretat esbandien la gent. I, finalment, venia un home amb una regadora, apagava el foc i, després, d'un cop d'escombra, llançava aquells restes de paper cremat a la claveguera.

A Madrid hi guanyarien molt de seguir aquest exemple.

MARÇAL TRILLA I ROSTOLL (De "Diari de Vich").

MAI EL MÉS FORT NO SERÀ PROU FORT PER A PERPETUAR-SE AMO, SINÓ TRANSFORMA LA SEVA FORÇA EN DRET I L'OBEDIÈNCIA EN DEURE.

(Rousseau)

Mirador esportiu

TORNEIG COPA LLEVANT

Resultats de l'última jornada

Júpiter-Badalona, 2-0.
 Ripollet-Granollers, 0-1.
 Girona-Sant Andreu, 1-4.

Puntuacions

	Partits				Gols			
	J	G	E	P	F	C	P	
Júpiter	5	4	0	1	8	3	8	
Badalona	5	2	2	1	15	9	6	
Sant Andreu	6	3	1	2	13	13	7	
Ripollet	5	2	1	2	10	8	5	
Granollers	5	2	1	2	9	9	5	
Iluro	5	1	2	2	10	12	4	
Girona	5	0	1	4	7	15	1	

En aquesta última jornada, s'ha demostrat l'equip que posseeix més possibilitats d'aconseguir classificar-se en primer lloc, és el Júpiter. Si la victòria aconseguida sobre el Badalona per dos gols a cap, no en fos una prova, solament ens cal repassar l'actuació dels dos equips — els quals resten bastant diferenciats dels altres participants, sinó en puntuació, en categoria, que ja no se'ls pot posar en dubte — observarem que l'equip que segueix en cap de la puntuació, solament ha sofert una derrota de cinc partits que porta jugats; en canvi el Badalona, solament ha guanyat dos partits. Nosaltres després d'aquest últim match, donem per descomptada la victòria de l'equip del Poble Nou.

També ens plau fer remarcar l'actuació del Granollers que, després d'ocupar junt amb el Girona l'últim lloc de la classificació, poc a poc es va rehabilitant i encara podria aconseguir una magnífica puntuació abans d'acabar aquest torneig, de seguir d'aquesta forma.

El Ripollet en perdre en el seu propi terreny enfront del Granollers, perd totes les possibilitats d'haver-se situat en segon lloc, tal com era d'esperar.

I del Girona, què direm? Nosaltres no hi afegim res de nou. Els nostres pronòstics malauradament s'han confirmat. En el seu dia diguérem que l'equip gironí, s'havia proposat fer-se seu, l'últim lloc de la classificació. Ara que, francament, no creiem que no volguéssin...! guanyar ni un sol partit.

Per a demà diumenge deuen jugar-se els següents encontres d'aquest torneig "Copa Llevant" que tindran lloc en el camp de joc del club anomenat en primer terme:

Setena jornada

Granollers-Girona.
 Badalona-Ripollet.
 Iluro-Júpiter.

La propera jornada serà força interessant, i amb ella finirà la primera volta d'aquesta competició; els resultats de demà no faran variar la classificació dels equips i per consegüent caldrà esperar la segona volta per a veure com la puntuació segueix les alternatives de llurs competidors.

★

La mala actuació del Girona i els desencerts de llurs dirigents.

El match que jugà el passat diumenge el Girona, ha donat ocasió per a demostrar una vegada més el desencert que segueixen mantenint els dirigents del futbol gironí. Què podríem afegir-hi nosaltres que els demés confreres de premsa no hagin dit? Per avui creiem més convenient, abstenir-nos de fer-hi el nostre comentari...

Si les causes de la mala actuació dels representants del futbol local no es modifiquen i els dirigents segueixen demostrant-nos la seva tàctica errada, reemprendrem les nostres censure i exposarem els nostres punts de vista, mantent vegades manifestats.

M.

★

El diumenge esportiu

FUTBOL

Avui diumenge, a dos quarts de tres i a dos quarts de cinc respectivament es jugaran a l'Estadi de Vista Alegre un partit de futbol amistós una forta selecció de la "U. S. Figueres" i l'equip "B" del "Girona F. C." Abans d'aquest partit en jugaran un altre el "C. D. Gironi" i l'infantil del "Girona F. C."

A la mitja part es donaran detalls del partit Granollers-Girona del torneig "Copa Llevant".

Noticiari

Victima de ràpida dolència ha mort en aquesta ciutat el nostre benvolgut amic i exemplar ciutadà senyor Pere Solà i Baborés.

El senyor Solà exercia l'indústria de òptica i havia estat regidor del nostre Ajuntament.

La bondat del seu tracte, la rectitud dels seus ideals i la seva pura catalanitat, fan més sensible la seva pèrdua.

A la seva esposa senyora Maria Camps, fills Francesc, Josep i Narcís, i demés família, fem present el nostre condol més sentit.

La setmana passada es va suspendre la conferència que havia de donar el doctor A. Brossa, a la Sala d'actes de la Casa d'Assistència i Ensenyament, tercera del curset de malalties d'Infància, organitzat per la Comissaria delegada de la Generalitat, i en son lloc la donà el Dr. Pascual. La causa de la suspensió fou deguda a malaltia del Dr. Brossa i es celebrarà al finalitzar el curs, data que s'anunciarà oportunament.

El director del setmanari "Avant", de Figueres ha visitat el Governador,

acompanyant les proves amb que havia estat sorpresa la seva bona fe, en publicar aquella poesia, que es llegia "Visca el Rei Alfons" i per aquest motiu li fou imposada una multa de 250 pessetes.

Després d'examinar detingudament les proves, el Governador ha condonat la multa.

Per ordre governativa ha estat destituït del seu càrrec de caporal del Sometent de Riudarenes, el qual assistí al miting tradicionalista de Santa Coloma de Farnés habilitat de guerriller carlista.

El Governador es proposa ésser rigorós en actes semblants, que puguin produir-se, doncs, si bé tothom té dret a exterioritzar les idees personals, aquestes ostentacions a l'ensens que imprudentes són provocadores.

A últims del corrent mes, vindrà a Girona, l'il·lustre doctor Marañón, per a tancar el curs de conferències organitzat per la Generalitat de Catalunya, a iniciativa de l'amic doctor Pascual. Demés donarà una conferèn-

DISSONANCIA

El discurs del venerable i prestigiós senyor Raimon d'Abadal al Congrés en defensa de Catalunya, va tenir coses interessants i vigorosament raonades. L'il·lustre jurista pronuncià una bella peça oratòria que en conjunt ens feu quedar bé.

En acabar el discurs incorregué, però, en un error de bulto que té tota la valor d'una gran dissonància.

Còm pot un bon dialèctic demanar la màxima amplitud autonòmica per Catalunya, i sense transició impetrar del Parlament una intervenció decidida per a que es resolgui a Madrid i no a Barcelona que en les eleccions constituents catalanes regeixi el sistema proporcional?

Estem segurs de que l'esperit equànim, reposat, elevat de "don Raimon" va ésser influït vigorosament, i no per primera vegada, per les "eminències grises" de la Lliga.

Sino no ho sabriem comprendre, coneixent com coneixem a l'ex-president de l'Assemblea de Parlamentaris. Una vegada més s'ha demostrat que impera en l'esperit de la "Lliga" l'incontinència partidista, per damunt de la generositat patriòtica.

LA POTESTAT DEMOCRÀTICA

Ens ha extranyat que "Diari de Girona" en un article sobre uns acords adoptats en relació a organització de serveis a son càrrec, hagi dit que els components de la Comissaria no tenien els nomenaments d'origen democràtic.

Es un error creure que solament és democràtic allò que refrenden els vots individuals dels ciutadans endegats per les canals del sufragi. Normalment aquest el mitjà usual i autèntic. No és però l'únic, i menys ho és encara en moments d'excepció.

Els actuals comissaris — com arreu d'Espanya les Comissions gestores — no són més que uns delegats d'un govern legítim investit pel poble en un acte de voluntat sobirana. Un acte d'una puritat democràtica insuperable, perquè fou unànim i directe.

Els orígens de les actuals Comissaries del Govern de la Generalitat de Catalunya, en exercici de facultats delegades, en moments d'excepció i mentre no cristal·litza la fórmula constituent que es prepara, són doncs, netament democràtics, i per tant els seus homes ostenten una potestat legítima i autèntica, i representen la voluntat popular encara que no sigui atorgada la representació d'una manera immediata.

La claretat és la millor defensa contra l'error o contra l'afirmació insidiosa.

cla de caire polític en el Centre d'Unió Republicana d'aquesta ciutat.

Avui dissabte, tindrà lloc en el Centre d'Unió Republicana un acte de propaganda feminista, a càrrec de la senyoreta Maria D. Bargalló. També prendrà part en dit acte, el diputat a la Generalitat, Dr. Josep A. Trabat.

Definitivament, per a demà diumenge, l'inventor de l'aparell per evitar desgràcies en els passos a nivell, senyor Jeroni Trilla, farà les proves, degudament autoritzat, en aquesta capital.

El Governador civil ha publicat una circular al Butlletí Oficial, fent públic que havent començat l'entrega de farines del blat exòtic importat als flequers de la província, i resultant dites farines a un preu que permet restablir el que fins fa poc havia regit per a la venda de totes classes de pa, s'ordena als Alcaldes obliguin que en llurs localitats quedi seguidament restablert dit preu a totes les diferents elaboracions.

L'Alcaldia de Girona, en divulgar tan important disposició governativa, requereix els industrials flequers de Girona el seu més ràpid i exacte compliment, així com interessa del públic en general faci respectar els seus drets i denunciï qualsevol infracció dels mateixos.

Una comissió de flequers ha visitat el Governador dient que no eis és possible de rebaixar el preu del pa perquè tenen stoks de farina comprada a preus alts. Sense això diuen que la farina del blat exòtic importat no és bona i s'ha de barrejar amb la del país perquè per sí sola no dona bon gust al pa.

El senyor Ametlla ha dit que la primera raó és digne de tenir-se en compte, però no la segona perquè els farinaires l'han desmentida dient que la farina és d'excel·lent condició. Amb aquest fi s'obrirà una informació ràpida per esclarir la veritat de les afirmacions dels flequers.

Sota la presidència del Governador civil senyor Ametlla i amb assistència del Comissari de la Generalitat senyor Irla, va celebrar-se la setmana passada una reunió de representants de varis alcaldes dels pobles afectats per les tallades de plantes, fabricants d'aglomerats de suro, negociants en boscos i propietaris, amb l'objecte de cercar una fórmula que armonitzés els diferents interessos dels reunits.

Per unanimitat es van prendre els següents acords:

No permetre les tallades radicals

dels boscos, pertocant als alcaldes la vigilància dels mateixos i formular les corresponents denúncies.

Solicitar de la Generalitat el nomenament d'un tècnic informatiu.

Nomenar una comissió composta pels senyors Lluís Oliver, de Cassà de la Selva; Rafel Donatíu, de Sant Feliu de Guixols, en representació dels fabricants de taps; Joaquim Jubert, de Cassà, en representació dels fabricants d'aglomerats; Josep M. Almeida, de Cassà, en representació dels propietaris de boscos; i Ramon Aguyé, en representació dels comerciants de carbons.

Cada membre de la Comissió, ha quedat facultat per nomenar llur substitut.

Presidirà la comissió el Governador i formarà part de la mateixa l'Alcalde del poble on radiqui la propietat motiu de la reclamació.

Un grup d'amics residents a Barcelona, naturals tots de les comarques gironines, han emprès els treballs per organitzar una Casa Comarcal Gironina, en la qual puguin aplegar-se tots els fills d'aquestes comarques per a desenrotllar-hi una tasca cultural i al mateix temps una propaganda del comerç i les bel·leses de les dites comarques.

Es una crida que fa la Comissió organitzadora de la dita Casa Comarcal Gironina a tots els gironins que viuen a Barcelona i en general a tots els simpatitzants, perquè entre tots eis pugui fer una obra digna i gran.

Les adhesions poden trametre's a Josep Esteve Danis, carrer de Balmes, 77, segon. Barcelona.

La Gasetta de dimarts publica els nomenaments dels Tribunals a les càtedres següents de l'Institut d'aquesta ciutat i del de Figueres:

Agricultura i matemàtiques del de Girona.

Agricultura (torn d'auxiliars) i Matemàtiques (torn lliure) del de Figueres.

En la reunió general que tingué lloc a Figueres pels Auxiliars de Farmàcia de la província de Chirona, foren reelegits president i secretari els senyors Bartumeu Buxeda i Isidre Turet.

El Governador civil ha autoritzat la Societat "Foment d'Obres i Construccions" per establir un polvorí superficial al paratge Creu d'En Bruch en el terme municipal de Blanes.

Properament serà publicat al Butlletí Oficial de la província el decret de contractes de revisió de parcel·la. El més important del decret és l'obligació dels arrendataris o parciers a consignar el tot o la part del preu d'arrendament. Hom cridarà l'atenció dels alcaldes per tal que facin complir estrictament la llei.

Dijous a la tarda, acompanyarem a la seva darrera estada, al que fou en vida veritable amic i company exemplar Camil Batlle i Soler.

Rebin llurs familiars, el testimoni del nostre condol més pregon.

Costa poc de donar a la multitud una bandera; com més llampana i més violada més seguidors tindrà. Però si el canvi de bandera no és un canvi d'esperit, què val?

NICOLAU D'OLIVER

VIBRACIÓ

SETMANARI CATALANISTA REPUBLICÀ

El senyor que
 viu a carrer de
 es subscriu al periòdic.

(data)

EL SUBSCRIPTOR,

Senyor Administrador de "Vibració" - Força, 6, baixos. - GIRONA